

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **Z. Š.**

zastoupen advokátem Mgr. Janem Pflegerem

sídlem Dlouhá 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, Moravská Ostrava, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. MSK 54032/2017, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. **Odměna** advokáta Mgr. Jana Pfliegera se určuje **částkou 12 342 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 11. 2016 v 10:35 hod. v Ostravě-Třebovicích, na přechodu pro chodce na křižovatce ulic Opavská a Sjízdňá, ze směru chůze od parkoviště obchodního domu Tesco směrem k tramvajové zastávce „Zahrádky“, na světelném signalizačním zařízení pro chodce, nerespektoval červený signál „stůj“ a vstoupil na tento signál a vozovku přešel. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) s odkazem na § 74 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, a to pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl o vině žalobce dne 13. 3. 2017 rozhodnutím pod č. j. SMO/097987/17/DSČ/Pro, sp. zn. S-SMO/468591/16/DSČ tak, jak je uvedeno v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce taktéž uvedená v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisového materiálu Policie ČR, a to z oznámení přestupku ze dne 23. 11. 2016, formuláře Oznámení přestupku ze dne 23. 11. 2016 vedeném pod č. j. KRPT-265936/PŘ-2016-070765 a dále ze svědecké výpovědi zasahujících policistů. Jako podklad založený ve spise pak sloužil záznam nstržm. P. H. a stížnost na zahájení řízení žalobce.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 13. 3. 2017, č. j. SMO/097987/17/DSČ/Pro potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný neztotožnil s odvolací námitkou žalobce a konstatoval, že v projednávané věci nebyly naplněny podmínky pro řešení přestupku v blokovém řízení, neboť žalobce nesouhlasil s přestupkem, a tím popřel hned první podmínku nutnou k projednání přestupku v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku. Shodně jako správní orgán I. stupně pak dospěl žalovaný k závěru, že žalobce se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu uložení nepřiměřeně vysoké sankce s tím, že v minulosti nebyl za předmětný přestupek nikdy trestán (*první žalobní námitka*). Žalobce dále v rámci správní žaloby namítal, že správní řízení nemělo být vůbec zahájeno, neboť na místě spáchání přestupku souhlasil s uložením blokové pokuty, což je vyjádřeno na zadní straně „oznámení o přestupku“, které policisté začali vypisovat, a se kterým žalobce souhlasil, přičemž pokutu následně zaplatil (*druhá žalobní námitka*). Poté, co byl usnesením Krajského soudu v Ostravě žalobci ustanoven zástupce z řad advokátů, došlo k doplnění správní žaloby, a to přípisem doručeným soudu dne 8. 3. 2018. V předmětném doplnění žalobce rozvedl druhou žalobní námitku, přičemž uvedl, že správní orgány pochybily, pokud nevyřídily přestupek uložením pokuty v blokovém řízení, ač tak mohly a měly udělat. Žalobce dále nesouhlasil s právním posouzením učiněným v rozhodnutí žalovaného, dle kterého nebyly splněny předpoklady pro projednání přestupku uložením pokuty v blokovém řízení, neboť nebyla splněna podmínka spolehlivého zjištění přestupku, když žalobce spáchání přestupku popřel. Na podporu svého tvrzení pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 2 As 47/2008. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že policisté postupovali nesprávně, pokud s ohledem na jednání žalobce, nepřerušili vypisování oznámení o přestupku a nepředložili žalobci k podpisu pokutový blok. Žalobce dále namítal, že správní orgán zcela přehlédl, že pokuta v blokovém řízení mohla být uložena v rámci standardního řízení o přestupku. Navíc k dalšímu pochybení odvolacího správního orgánu došlo, pokud žalovaný nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nepřezkoumatelnost a nedostatek tohoto rozhodnutí spočívající v absenci právního posouzení napravil sám v rámci svého rozhodnutí. Tímto postupem žalovaného došlo k porušení zásady dvouinstančnosti řízení.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že odkázal na argumentaci napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k výši uložené pokuty dále doplnil, že sankce byla uložena na samé dolní hranici zákonné sazby. Ve vztahu k námitce, že řízení o přestupku nemělo být správním orgánem vedeno, neboť byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 Kč, pak žalovaný uvedl, že žalobci nebyla uložena bloková pokuta, což vyplývá z výpovědi svědků. K doplnění žaloby, jež bylo učiněno zástupcem žalobce, žalovaný uvedl, že s ohledem na koncentraci soudního řízení správního, nelze přihlížet k nově uplatněným námitkám v podobě tvrzení, že blokovou pokutu mohl uložit správní orgán prvního stupně.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 2. 2. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 25. 1. 2017 a předvolání k ústnímu jednání na 16. 2. 2017 v 13:30 hod. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona

č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je mimo jiné následující:

- oznámení přestupku ze dne 23. 11. 2016 podepsané žalobcem,
- úřední záznam Policie České republiky ze dne 23. 11. 2016, č. j. KRPT-265936-1/PŘ-2016-070765, popisující jednání žalobce,
- stížnost žalobce na zahájení řízení ze dne 2. 2. 2017,
- protokol o výpovědi svědka K. M. ze dne 16. 2. 2017,
- protokol o výpovědi svědka P. H. ze dne 16. 2. 2017,
- protokol o ústním jednání ze dne 16. 2. 2017,
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích ze dne 13. 3. 2017 vydané Magistrátem města Ostravy pod č. j. SMO/097987/17/DSČ/Pro.

7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 31. 3. 2017 odvolání a dne 19. 4. 2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“) *je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*
9. Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích *lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.*
10. Podle ust. §4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
11. Podle ust. § 74 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *pro chodce se užívá těchto signálů dvoubarevné soustavy, popřípadě i doprovodných akustických signálů, které znamenají „Signál pro chodce se znamením Stůj!“, že chodec nesmí vstupovat na vozovku.*
12. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

13. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*

Právní posouzení věci samé

14. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
15. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce.
16. Soud se nejprve zabýval druhou žalobní námitkou žalobce, neboť v případě, že by se ukázalo, že správní orgány pochybily, pokud rozhodly ve správním a nikoliv blokovém řízení, jevila by se prvá žalobní námitka spočívající v nepřiměřené výši uložené pokuty, jako nadbytečná, neboť by byla věc vrácena správnímu orgánu a o výši pokuty by se rozhodovalo opětovně.
17. Podstatou druhé žalobní námítky je tvrzení žalobce, že souhlasil s uložením blokové pokuty, což je vyjádřeno na zadní straně „oznámení o přestupku“, načež policie, jakož i správní orgán I. stupně pochybily, pokud přestupek řešily v rámci správního řízení a nikoliv v blokovém řízení. Žalobce zároveň tvrdí, že skutečnost, že popíral samotné přestupkové jednání, není rozhodující. Ve smyslu § 84 odst. 1 zákona o přestupcích totiž postačí, pokud osoba, která se údajného přestupku dopustila, souhlasí s uložením blokové pokuty. Žalobce dále poukazuje na to, že spáchání přestupku přiznal nejpozději v den podání stížnosti na zahájení řízení a tudíž byly nejpozději toho dne naplněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení. Na podporu svých argumentů žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 2 As 47/2008, ze kterého cituje, že *pro úvahu, zda stěžovatel vyčerpал procesní prostředky k ochraně svých práv či nikoliv, není rozhodné, do jaké míry se ztotožnil s názorem, že se skutečně dopustil přestupku, tj. jakou míru vnitřní mentální distance či akceptace dosáhl ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu. Směrodatné je pouze to, jakým způsobem tento svůj případný nesouhlas projevil navenek, tj. zda tak učinil kvalifikovaně.*
18. Krajský soud ve shodě s žalovaným má za to, že nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku v blokovém řízení a správní orgány proto nepochybily, pokud přestupek projednaly ve správním řízení.

19. K judikatuře citované žalobcem v rámci doplnění žaloby soud uvádí, že citovaná pasáž je vytrhnuta z kontextu celého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podstatou projednávaného sporu byla situace, kdy stěžovateli byla uložena bloková pokuta a tento se následně domáhal jejího zrušení a žádal věc projednat ve správním řízení s tím, že s projednáním věci v blokovém řízení nesouhlasil, což však při samotném ukládání pokuty nedal najevo z důvodu autoritativního chování policie. Žalobce odcitoval ve svém doplnění žaloby pasáž shora citovaného rozhodnutí nacházející se v závěrečné části předmětného rozsudku. Krajský soud však upozorňuje na to, že pouhé dva odstavce nad citovaným úsekem rozhodnutí, Nejvyšší správní soud oceňuje správný postup Krajského soudu v Brně (který se sporem zabýval v rámci řešení správní žaloby), jenž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004 č. j. 6 As 49/2003. Toto rozhodnutí pak konstatuje, že *„jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou podávanou z téhož ustanovení, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku.“* Krajský soud pouze doplňuje, že shora citované závěry učiněné Nejvyšším správním soudem jsou dlouhodobé a konstantní (dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014 sp. zn. 1 As 30/2014). S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že vyjádření pouhého souhlasu žalobce s uložením pokuty v blokovém řízení, bez současného spolehlivého zjištění přestupku, nemůže vést k uložení pokuty v blokovém řízení. Policie tedy postupovala zcela správně, pokud žalobci neuložila pokutu v blokovém řízení, ale sepsala oznámení přestupku.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 23. 11. 2016, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, policii sdělil, že nesouhlasí s přestupkem a žádá o projednání přestupku ve správním řízení. Poté, co mu policista P. H. při vypisování oznámení přestupku sdělil, že běžně se za tento typ přestupku ukládá pokuta v blokovém řízení ve výši 100 Kč, avšak ve správním řízení žalobci hrozí uložení pokuty až ve výši 2 000 Kč, žalobce vepsal do oznámení policie větu: „Na místě uložena bloková pokuta 100 Kč. S uloženou pokutou na místě souhlasím.“ Skutečnost, že žalobci nebyla fakticky uložena bloková pokuta a text na zadní straně „oznámení přestupku“ byl sepsán žalobcem, vyplývá z oznámení přestupku, úředního záznamu policie ze dne 23. 11. 2016 a dále z výsledku svědků – policistů, kteří byli přítomni projednávané události.

21. Pokud žalobce ve své žalobě tvrdí, že nejpozději ve stížnosti na zahájení řízení ze dne 25. 1. 2017 přestupek doznal a byla tak splněna podmínka pro projednání věci v blokovém řízení, a proto správní orgány pochybily, pokud věc projednaly ve správním řízení a nikoliv v blokovém řízení, krajský soud poznamenává, že na projednání přestupku v blokovém řízení není právní nárok. Tato skutečnost vyplývá z dikce zákona, který v ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví, že *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení*, nikoliv, že se přestupek v blokovém řízení *projedná*. S ohledem na znění zákona pak krajský soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud s ohledem na okolnosti případu přestupek projednaly ve správním řízení. V kontextu událostí popsanych v předchozím odstavci je nutno hodnotit chování žalobce jako ryze účelové. Poté, co se žalobce dozvěděl, jaká pokuta mu hrozí v případě, že se bude přestupek projednávat ve správním řízení, zcela účelově vepsal do tiskopisu „oznámení přestupku“, že mu byla uložena pokuta v blokovém řízení ve výši 100 Kč, se kterou souhlasí. I přes to, že z nashromážděných důkazů vyplynulo, že žalobci fakticky nebyla uložena pokuta v blokovém řízení, žalobce na svém tvrzení setrval po celou dobu vedení správního řízení. Stejně jako správní orgány, tak i soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti slyšených svědků – policistů, neboť na rozdíl od žalobce tito nemají na výsledku řízení jakýkoliv zájem. Výpovědi svědků byly navíc podpořeny obsahem spisu, a to jednak úředním záznamem ze dne 23. 11. 2016, jednak tiskopisem „oznámení přestupku“. Tyto listiny zcela korespondují se svědeckými výpověďmi policistů, kteří uvedli, že text dopsaný na zadní straně „oznámení přestupku“ sepsal žalobce poté, co mu byla sdělena výše pokuty, která se za tento typ přestupku běžně ukládá v blokovém řízení. Pravdivost výpovědi policistů je pak seznatelná pouhým okem z tiskopisu „oznámení přestupku“, jenž je celý vyplňován modrou propiskou, zatímco text na zadní straně ve znění „Na místě uložena bloková pokuta 100 Kč. S uloženou pokutou souhlasím.“, vč. podpisu žalobce, je sepsán červenou propiskou, přičemž text se nachází v rubrice „Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý ze spáchání z přestupku“. I když úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek, není důkazním prostředkem, nicméně poskytuje informaci o věci a dotváří v dané věci ucelený obraz o skutkovému ději tak, jak jej vykreslili příslušníci Policie ČR. Je nutno zdůraznit, že žalobce má na rozdíl od policistů na výsledku řízení zájem, neboť v případě, že by byl jeho přestupek projednán v blokovém řízení, je více než pravděpodobné, že by takto uložená pokuta byla podstatně menší než pokuta uložená ve správním řízení. O této skutečnosti byl navíc informován příslušníkem Policie ČR. Takovýto účelový postup žalobce však nelze akceptovat.
22. Soud tedy uzavírá, že správní orgány správně projednaly přestupek ve správním řízení a nikoliv v blokovém řízení. Ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud neshledal pochybení vytýkaná tomuto rozhodnutí žalobcem a má za to, že jde o rozhodnutí zákonné.
23. Co se týká první žalobní námitky spočívající v uložení nepřiměřeně vysoké pokuty, pak krajský soud konstatuje, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici sazby stanovené v zákoně o přestupcích, a byla uložena zcela v souladu se zákonem. Ani v tomto případě tak soud nezjistil pochybení správního orgánu.
24. S ohledem na vše shora uvedené byla žaloba zamítnuta.

Závěr a náklady řízení

25. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.
28. S ohledem na skutečnost, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 11. 2017 č. j. 20 A 30/2017-16 byl žalobce osvobozen od soudních poplatků v celém rozsahu a zároveň mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů, který si dne 19. 3. 2018 vyúčtoval vzniklé náklady řízení, přiznal soud Mgr. Janu Pfliegerovi odměnu v celkové výši 12 342 Kč. Dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) činí tarifní hodnota řízení částku 50 000 Kč. Z této částky byla dle § 7 bod 5. AT vypočtena odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč. Ustanovenému zástupci pak byla přiznána odměna za tři úkony právní služby v podobě přípravy a převzetí právního zastoupení včetně nahlížení do spisu dne 8. 11. 2017, dle § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění správní žaloby ze dne 8. 3. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. d) AT a písemného vyjádření ve věci samé ze dne 21. 3. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. d) AT. Ustanovenému zástupci byla dále přiznána náhrada hotových výdajů ve výši tří režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 AT, tj. 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce soudu osvědčil, že je plátcem DPH, byla celá částka navýšena o daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. o částku 2 142 Kč. Ustanovenému zástupci tedy byla celkem přiznána částka 12 342 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě stanovené v odstavci IV. výroku tohoto rozsudku. Dle ust. § 35 odst. 9 s.ř.s. hotové výdaje ustanovenému zástupci a odměnu za zastupování platí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. června 2018

JUDr. Jana Záviská.
samosoudkyně